

[Statsministeren.]

vis tid, i praksis kunne løbe sideordnet, kunne virke parallelt og således give prisstoppets afløsning en god forberedelse. Det var det, min samtale med den højtærede handelsminister drejede sig om.

Som sagt: nu må folketingsarbejdet om kort tid begynde. Det må foregå på normal vis ved, at regeringen fremsætter sine lovforslag. Man siger, at man kan ikke være sikker på, at et samarbejde vil lykkes, men hvornår har man haft sikkerhed for det? Havde man f. eks. en sådan sikkerhed i 1962, hvor vi sluttede et meget stort forlig? Jeg tror det næppe. Vor opgave er, hvorledes man end vil vurdere og kommentere denne sag, at forsøge et sådant samarbejde, at forsøge at muliggøre det.

Man retter det spørgsmål til mig, hvad der er vigtigst af de mange opgaver, åbningstalen opregner. Er det skattereformen, der er vigtigst, spørger man, er det boligproblemerne, er det folkepension eller tilægspension, er det jordlovgivning, eller er det undervisning, uddannelse og forskning? Hvad er vigtigst? Jeg tror, at alle disse opgaver har meget stor vigtighed.

Byggeproblemerne har det; vi må nå frem til et større byggeri især i den forholdsvis prisbillige del. Vi må have afviklingen af byggerereguleringerne påbegyndt, vi må have det rationelle byggeri fremmet, og 40.000 nye boliger pr. år forekommer mig at være et særdeles rimeligt mål.

Men også pensionsproblemerne er vigtige. Nogle mener, at fuld folkepension til alle er det mest presserende, andre vil mene, at bedre kår til de nuværende pensionister, der kun har deres folke- eller invalide- eller enkepension at leve af, er mindst lige så presserende, ja, måske mere hastende. Der vil nu, som det er blevet sagt i åbningstalen, af socialministeren blive fremsat forslag om en forbedring til 1. april næste år, svarende til anden omgang lønforhøjelser ifølge helhedsløsningen. Men dermed har folkepensionisterne jo ikke fået den opretning af deres indtægter i forhold til, hvad lønmodtagerne har fået ved de senere års velstandsstigning.

Også undervisning og uddannelse er noget meget centralt. Jeg læste forleden i det engelske liberale ugeskrift *The Economist* en særdeles interessant artikel, hvor man

måske vel skarpt stillede det spørgsmål op: hvad er vigtigst — at give dem, der i forvejen får en uddannelse, en uddannelse af endnu højere kvalitet eller at blive i stand til at udstrække uddannelsen til at omfatte de mange, der i dag enten slet ingen uddannelse får eller i hvert fald kun en meget nødtørfert uddannelse? *The Economist* holdt på det sidste. Jeg tror aldrig, spørgsmålet i praksis vil komme til at foreligge i så skarp en formulering, men jeg tror, tendensen i svaret, *The Economist* har givet, er rigtig. Vi må give en længere skoleuddannelse. Vi må give praktisk taget alle medborgere adgang til en eller anden form for videregående uddannelse eller teknisk uddannelse. Vi må udnytte de tekniske hjælpemidler ved denne uddannelse. Der bliver ofte talt om, også fra regeringens side, og det er også nævnt i denne debat, at vi behøver et tredje universitet, og det er uden tvivl berettiget. Men hvorfor ikke anvende fjernsynet som en mulighed for at skabe et nyt universitet, hvor mange kunne få en vis videregående undervisning uden at behøve at rejse til hverken den ene eller den anden universitetsby? Jeg erkender, at ideen er let at fremsætte, men at dens realisation kræver mange forberedelser; men der er dog en tanke i den.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at det glædede mig, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde en positiv bemærkning om vigtigheden af en uddannelse til de mange, der har behov for en uddannelse, selv om de er nået ud over den alder, hvor man normalt modtager uddannelse. Jeg tror, regeringen vil være ganske enig med det ærede medlem hr. Erik Eriksen i dette.

Jeg skal afslutte disse udtalelser med en ganske kort bemærkning til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Han spurgte med den forbavselse i stemmen, han har en særlig evne til at fremkalde, hvorfor hans parti nu snart både morgen, middag og aften blev angrebet af socialdemokratiet. Jeg synes ikke, svaret kan være særlig svært at finde. Det beror på vore erfaringer. For det første vore erfaringer med helhedsløsningen, hvor det ærede medlem og hans parti stemte imod de mest centrale dele, stemte imod tings afgørelse, der havde en direkte og positiv interesse for næsten hvert eneste dansk hjem. Og dernæst på grund af erfaringerne fra Norge, hvor SF — det norske SF —